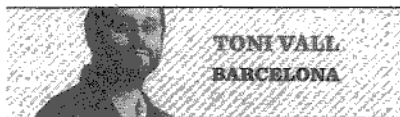

RETRATS DEL NATURAL PERE RODRÍGUEZ MORERA CONTACONTES

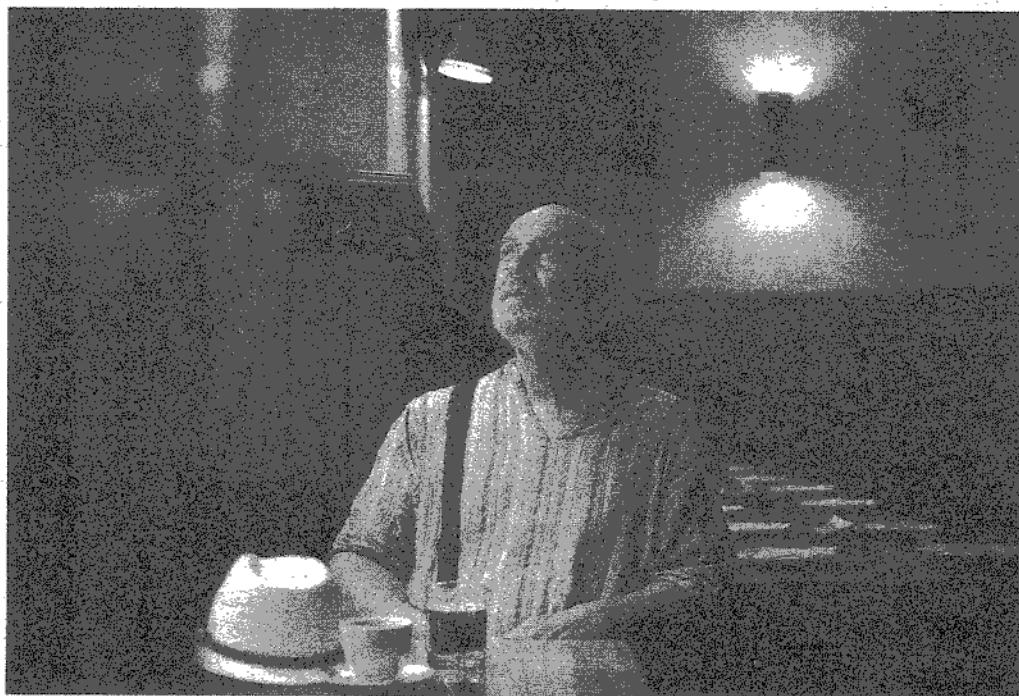

TONI VALL
BARCELONA

Els contes, trossos de veritat

“**H**ola, soc en Perot Contacontes, com estàs?”, em respon quan li truco per telèfon. Té una veu profunda, entre cavernosa i radiofònica, segur que li deuen dir molt sovint. És el seu estri de treball imprescindible; la comunicació que proposa i l’empatia que desprèn no s’entendrien sense les inflexions, els tons i la calidesa de les seves paraules. “Soc un enamorat de les paraules, són potser el meu bé més preuat”. És el primer que m’explica i el que millor em fa entendre la qualitat del seu ofici, contar contes. Un ofici molt simple, s’afanya a precisar, sense cap més secret. L’apassionen les coses simples, li agraden moltíssim i té l’argument més infal·lible: “Les coses boniques són simples”.

El Pere Rodríguez explica contes des que té memòria per recordar-ho. És de Lleida i li agrada remuntar-se a les Basses d’Alpicat, les mítiques piscines de la capital del Segrià –obertes fins al 2002–, lloc d’esbarjo preferent d’ell i la seva família a principis dels anys 60. Allà, amb només quatre anys, ja explicava contes als grups de nois i noies més grans que ell. ¿El perquè d’aquesta fal·lera? Doncs em temo que no té una explicació gaire concreta. Per què algú és ros o more? Per què tenim el nas més petit o més gran? Perquè sí, sense més. El pas per l’escoltisme, des de baix fins a arribar a ser cap escolta, és una etapa de formació lògica dins d’aquest hobby que amb el pas dels anys s’aniria consolidant com a presència imprescindible fins a arribar a esdevenir la seva professió. Ha sigut agent comercial, pastor d’ovelles, pagès, treballador del metall, tragner i educador social. Ha treballat en una deixalleria i una brigada municipal, té estudis de naturopatia i nocions

FRANCESC MELCÍO

rellevants de gestió d’emocions i acompanyament en processos de dol. Ha fet de tot, vaja, quasi sempre compaginat amb els contes, i el que més li ha agradat i omplert han sigut feines amb rerefons emocional: “Medicina és allò que cura, i no necessàriament es ven a les farmàcies. Els contes són medicina”.

Els contes ajuden a pensar

“I què és el que més t’agrada dels contes clàssics?” Ho té clar: que desafien les lleis i la moral establertes, que posen en dubte els poderosos i els deixen en ridícul. I sobretot que ensenyen a pensar i a viure, que són molt savis. Té algunes predileccions. El clàssic rus Afanàssiev i els Germans Grimm, per exemple. I té paraules d’elogi, agraïment i reivin-

Senzillesa
L’apassionen les coses simples, que, segons ell, són les més boniques

Escoltat
El que més li agrada és descobrir que ha captat l’atenció del seu públic

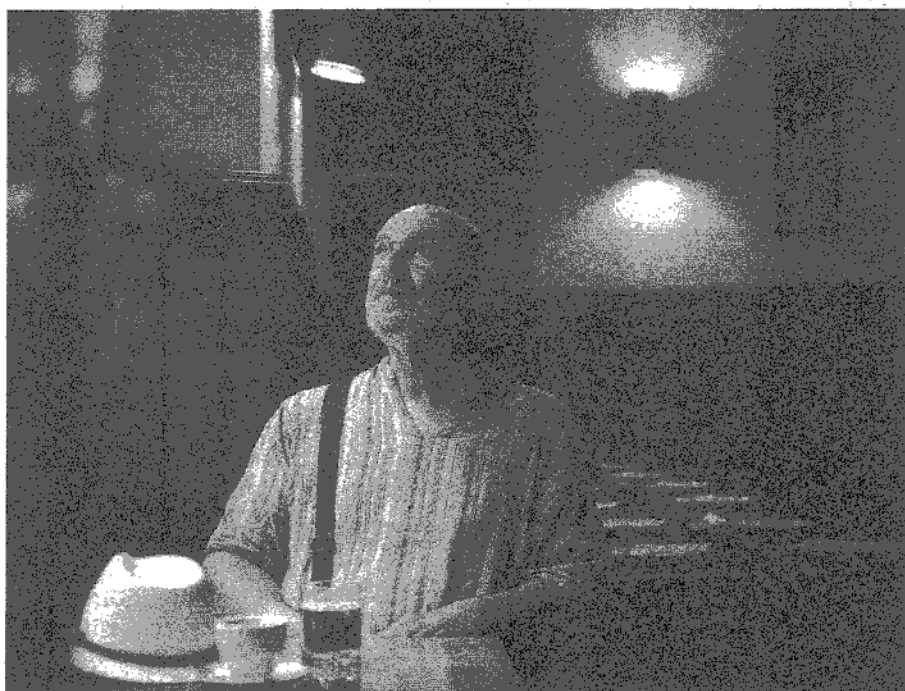
dicació per la feina de dues figures tan essencials com Enric Valor –va rescatar molts contes que si no fos per ell s’haurien extingit– i Antonio Rodríguez Almodóvar, que va viatjar incansablement pels pobles amb la seva gravadora perquè els contes de tradició oral no caiguessin en l’oblit. Aquesta tasca de recerca i de trobada és també una de les que més l’apassionen, capbussar-se en biblioteques i descobrir contes d’altres tradicions culturals susceptibles de ser incorporats al seu metamòrfic repertori.

Es remunta al dia que va descobrir que la seva afició, el que més el satisfia, podia ser remunerada. Va ser a principis dels anys 90, i el 2000 es va convertir en professional. Conta contes en batejos, comunions

RETRATS DEL NATURAL
PERE RODRÍGUEZ MORERA
 CONTACONTES

(153)

Els contes, trossos de veritat

FRANCESC MELCION

de gestió d'emocions i ament en processos de le tot, vaja, quasi sempre t amb els contes, i el que ratat i omplert han sigut o rerefons emocional: és allò que cura, i no ne- nt es ven a les farmàcies. n medicina".

ajuden a pensar

que més l'agrada dels us?" Ho té clar que des- la i la moral establiertes, a d'acte els poderosos i rificat. I sobretot que mmeria a veure, que son de algunes predilecció- nes per aconseguir i els nomen per exemple. I té

Senzillesa
 L'apassionen les coses simples, que, segons ell, són les més boniques

Escollat
 El que més li agrada és descobrir que ha captat l'atenció del seu públic

dicació per la feina de dues figures tan essencials com Enric Valor -va rescatat molts contes que si no fos per ell s'haurien extingit- i Antonio Rodríguez Almodóvar, que va viatjar incansablement pels pobles amb la seva gravadora perquè els contes de tradició oral no caiguessin en l'oblit. Aquesta tasca de recerca i de trobada és també una de les que més l'apassionen, capbussar-se en biblioteques i descobrir contes d'altres tradicions culturals susceptibles de ser incorporats al seu metamòrfic repertori.

Es remunta al dia que va descobrir que la seva afició, el que més el satisfia, podia ser remunerada. Va ser a principis dels anys 90, i el 2000 es va convertir en professional. Conta contes en batejos, comunions,

aniversaris, biblioteques, escoles, ajuntaments... "No soc un animador, no toco la guitarra ni faig ballar el personal. La meua tasca no és distreure sinó capturar l'atenció dels que m'escolten". Al llarg dels anys d'ofici ha fet algunes comprovacions d'allò més reveladores: els que estan atents als contes acostumen a ser els nois que tenen més bon rendiment acadèmic, i aquells a qui els agraden els contes no treuen males notes. El més bonic, el moment més autèntic, és quan descobreix que l'atenció ha sigut capturada, que l'energia ha sigut ben canalitzada i els adolescents que jugaven en un segon pla sense escoltar el conte s'han anat atansant a la cadira d'en Perot i s'han quedat palplantats escoltant-lo.

En defensa de l'humanisme

"Els grans científics eren grans humanistes i, en canvi, tinc la sensació que els científics mediocres han sigut tots uns negats per a la literatura". Pensament lúcid del Pere, que entronca amb la seva contundent defensa de les humanitats aplicades al coneixement global i transversal per millorar el món, i si pot ser a través de la veu didàctica i alhora punyent dels contes, encara millor, esclar. La seva passió per la cultura popular li ha fet créixer en paral·lel una forta consciència social, no exempta de mirada crítica: "No soc anticapitalista, ni comunista, soc col·lectivista", argumenta per posar en valor el treball conjunt, la capacitat de compartir i la convivència cívica. "No m'interessa el muntatge social que tenim, més que un inadaptat soc un desadaptat", conclou.

En Perot Contacontes encara està en actiu però ha emprès ja un camí de retir, de jubilació, de descans. Ha explicat molts contes als seus dos fills i ara té un net a qui dedicar els esforços de la seva ocupació preferida, dels "trossos de veritat" que per a ell són els contes. Les coses simples, les coses senzilles, les porcions de vida rescatada de l'oblit, contada, potser tan sols imaginada.